

#1 NEW YORK TIMES
bestselerių autorė

skaityk. juokis. mylėk.

susan
mallery

Ten, kur lankia meilė #2

*Greisės
svajonė*

svajonių knygos

**susan
mallery**

ten, kur laukia meilė #2

*Greisės
svajonė*

Romanas

Vilnius
2018

Heizelei – su meile ir dėkingumu

Ten, kur
laukia
meilė

~ 1 ~

– Greise? Greise Lendon, čia tu?

Pričiupta motinos kieme su laikraščiu vienoje rankoje ir kavos puodeliu kitoje, Greisė Lendon ilgesingai pažvelgė į namo duris, viliojančias pasprukti.

Dar galėtų pabėgti, bet tada nemandagiai pasielgtų su Junise Bakster, į devintąją dešimtį įkopusia motinos kaimyne. O Greisė juk gerai išauklėta.

Ji nusibraukė nuo veido po miego susivėlusius plaukus ir, avėdama jaunesnės sesers šlepetes su paukštuku Tvyčiu, nušliurino prie neaukštos medinės tvoros, skiriančios Lendonų ir Junisės Bakster kiemus.

– Labas rytas, ponja Bakster, – pasisveikino ji, vildamasi, kad balsas skamba džiugiai. – Taip, čia aš. Greisė.

– O dangau, tikrai tu. Visą amžinybę tavęs nemačiau, bet, prisiekiu, būčiau bet kur atpažinusi. Kiek metų praėjo?

– Keturiolika.

Pusė jos gyvenimo. Greisė karštai vylėsi, kad žmonės bus ją pamiršę.

– Nieko sau. Tu labai graži. Kai išvykai – tik neišizeisk, – buvai klaikiai negražus vaikas. Net tavo vargšė motina nerimavo, kad neišgražėsi, bet tapai dailia moterimi. Tokia skaisti ir graži it tiesiai nuo žurnalo viršelio.

Greisė nenorėjo prisiminti bjauriojo ančiuko laikotarpio, trukusio beveik šešerius metus.

– Ačiū, – ištarė slinkdama prieangio link.

Junisė pasitaisė žvilgančias šalną primenančias garbanas ir pabilsnojo pirštu į smakrą.

– Žinai, kaip tik kalbėjaisi apie tave su drauge Vilma. Sakėme, kad jaunimas šiais laikais nemoka įsimylėti. Žinai, kaip rodo filmuose ar kaip kad tu mylėjai Railį Vaitfildą.

O Dieve, o Dieve, o Dieve. Tik ne Railis. Galima kalbėtis apie bet ką, tik ne apie jį. Praėjo šitiek metų, nejau negalima pamiršti, kad ji paauglystėje garsėjo kaip pamišusi persekiotoja?

– Aš jo nemylėjau, – išsigynė Greisė, svarstydamą, kodėl po tiek metų sutiko grįžti namo. Ak, taip, tiesa. Dėl jaunėlės sesers vestuvių.

– Buvai tikros meilės pavyzdys, – toliau kalbėjo Junisė. – Didžiukokis savimi. Mylėjai tą vaikina visą širdimi ir nebijojai to parodyti. Tam reikia ypatingos drąsos.

„Arba pamesti kelis varžtelius“, – vangiai šypsodamasi pamanė ji. Vargšas Railis. Ji jo gyvenimą pavertė tikru pragaru.

– O dar tas žurnalistas parašė apie tave į miestelio laikraštį, todėl visi žinojo tavo istoriją, – pridūrė Junisė. – Sulaukei šlovės.

– Veikiau nešlovės, – burbtelėjo Greisė, prisiminusi, kokia pažeminta jautėsi per pusryčius skaitydama apie savo jausmus Railiui.

– Vilmai labiausiai patiko, kai užkalei jo merginos duris ir langus, kad ji negalėtų išeiti į pasimatymą. Neblogai. O štai man labiausiai patiko, kai ana ten atsigulei priešais jo automobilį. – Junisė parodė kelio atkarpą priešais savo namą. – Viską mačiau. Sakei, jog per karštai jį myli, kad leistum vesti Pemę

ir, jei jis nenutrauks sužadėtuvių, verčiau lai pervaziuoja tave ir užbaigia kančias.

Greisė susilaukė nesudejavusi.

– Aha, *tikrai* smagus nutikimas.

Kodėl kitiems žmonėms niekas neprikaišioja gėdingų vaikystės poelgių, o štai apie ją visi tik ir kalba?

– Tikriausiai turėčiau atsiprašyti Railio.

– Jis grįžo į miestelį, – linksmai pranešė Junisė. – Žinai?

Kadangi beveik visi, su kuriais teko susitikti pastarąsias dvi dienas, tai pasakė, taip, ji žino.

– Tikrai?

Senutė pamerkė akį.

– Jis vėl vienišas. O tu, Greise? Turi brangų žmogų?

– Ne, bet šiuo metu visą dėmesį skiriu darbui ir...

Junisė išmintingai linktelėjo.

– Tai likimas. Taip ir yra. Likimas jus vėl suvedė ir suteikė antrą galimybę.

Greisė žinojo: verčiau nuoga į dilgėlyną įlįs, nei vėl turės reikalų su Railiu Vaitildu. Ji nenorėjo vėl būti pažeminta. Be to, jis tikriausiai pasiryžęs bet ką iškęsti, kad tik su ja nesusitiktų.

– Jūs labai maloni, bet vargu ar...

– Gal jis vis dar tave įsižiūrėjęs, – tarė Junisė.

Greisė nusijuokė.

– Ponia Bakster, jis manęs bijojo. Dabar mane išvydęs rėkdamas pasileistų priešinga kryptimi.

Ar kas nors galėtų jį dėl to kaltinti?

– Kartais vyrą reikia stumtelėti.

– Kartais vyrui reikia duoti ramybę.

Ji taip ir ketino elgtis. Daugiau nelakstys paskui Railį. Tiesą sakant, apskritai vengs visų renginių, kuriuose galėtų jį sutikti. O jei juodu vis dėlto susidurs, ji elgsis šaltai, mandagiai

ir abejingai. Gal net nepasisveikins su juo. Jausmų, kuriuos kadaise puoselėjo Railiui, seniai neliko. Jie išblėso. Ji seniai jį pamiršo.

Be to, dabar yra kitokia moteris. Maloni. Brandi. Nebesi-elgia kaip persekiotoja.

– Su kuo kalbėjaisi? – paklausė Vivjena, Greisei įžengus į Londonų virtuvę. – Ar ponija Bakster privertė su ja šnektelėti?

– O taip, – Greisė padėjo laikraštį ant stalo ir godžiai atsi-gėrė kavos. – Prisiekiu, toks jausmas, kad iš miestelio išvykau ne prieš keturiolika metų, o praėjusią savaitę.

– Seniems žmonėms laikas eina kitaip, – pasakė Vivjena, papurtė rausvai gelsvas garbanas ir nusižiovavo. – Be to, jie per anksti keliasi. Mama šįryt iš namų išlėkė dar prieš septynias.

– Ji kažką minėjo apie ypatingą šeštadienio išpardavimą parduotuvėje, – Greisė prisėdo ant taburetės priešais stalą ir pasidėjo puodelį. – O tu turėtum jai padėti.

– Žinau, – Vivjena pasiražė. – Pati kalta, kad išsirinkau suknelę už tris tūkstančius dolerių. Teko rinktis: suknelei išleisti visą biudžetą ir nepasiūlyti svečiams vaišių arba prisidėti savo pinigais. – Ji išsišiepė. – Bent jau už dyką gausiu nuostabų vestuvinį tortą.

– Kaip tau pasisekė.

Greisė, nuotakos sesuo, pasisiūlė pokyliui iškepti tortą. Ji nužvelgė prie sienos prisegtą kalendorių. Iki vestuvių liko lygiai penkios savaitės. Išmintinga moteris būtų nesirodžiusi iki paskutinės minutės, atvykusi nešina tortu, atšventusi ir dingusi. Tačiau paniški mamos, Vivjenos ir kitos sesers Aleksės skambučiai nedavė ramybės, kol Greisei padidėjo skrandžio rūgštingumas. Galiausiai ji sutiko grįžti namo ir padėti surengti vestuves.

Mainais turėjo kepti tortus svetimose nepatikimoje orkaitėje ir leisti kankinama senučių, kurios vis norėjo kapstytis abejotinuose Greisės jaunystės meilės reikaluose.

– Ne taip įsivaizduoju linksmybes, – sumurmėjo ji, neatitraukdama lūpų nuo kavos puodelio.

Vivjena išsišiepė.

– Ar ponija Bakster užsiminė, kad Railis Vaitfeldas grįžo į miestelį?

Greisė pervėrė ją žvilgsniu.

– Ar tau nereikia į darbą?

Vivjena nusijuokė ir nulėkė prie laiptų.

Greisė nulydėjo seserį akimis, išskleidė laikraštį ir nusiteikė ramiam rytui. Po pietų kraustysis į namą, kurį išsinuomojo šešioms savaitėms, kol viešės miestelyje, bet iki tol buvo laisva, tik...

Atsilapojo užpakalinės durys.

– O, gerai. Nemiegi. – Aleksė, trejais metais vyresnė Greisės sesuo, apsidairė. – Kur Vivjena?

– Ruošiasi eiti į statybinių prekių parduotuvę.

Aleksė susiraukė.

– Maniau, jau bus išėjusi. Išpardavimas prasideda aštuntą, tiesa?

– Nežinau, – prisipažino Greisė.

Ji namo grįžo prieš geras dvi dienas, bet vis dar pratinosi. Aleksė ir Vivjena užaugo šiame name, o Greisė išvyko tą vasarą, kai jai sukako keturiolika, ir niekada negrįžo.

Aleksė įsipylė kavos ir prisėdo greta Greisės.

– Reikia pasikalbėti, – tyliai virpančiu balsu pareiškė vyresnioji sesuo. – Tik neprasitark Vivjenai. Ir mamai. Nenoriu, kad jos nerimautų. Vestuvės kelia daug rūpesčių.

– Gerai, – lėtai ištarė Greisė, žinodama, kad nėra prasmės

klausti, ar viskas gerai. Jei viskas būtų gerai, Aleksė nesėdėtų čia apimta panikos, prašydama niekam neprasitarti.

– Tai dėl Zikio, – paaiškino Aleksė ir suspaudė lūpas. – Po velnių, žadėjau sau neverkti.

Greisė įsitempė. Zikis ir Aleksė susituokę penkerius metus – kiek jai žinoma, laimingai.

Aleksė įkvėpė ir atsiduso.

– Man atrodo, jis užmezgė romaną.

– Ką? Neįmanoma. Jis dėl tavęs galvą pametęs.

– Aš irgi taip maniau, – Aleksė laisvąją ranka nusišluostė akis. – Tiesiog... – Virš galvų sudundėjus žingsniams, ji nutilo. – Kiekvieną vakarą jis dingsta ir grįžta tik trečią arba ketvirtą valandą nakties. Kai prašau paaiškinti, kas vyksta, jis teisinasi iki vėlumos dirbas prie rinkimų kampanijos. Bet aš juo netikiu.

Greisė neskubėdama užvertė laikraštį.

– Kokios kampanijos? Maniau, kad Zikis draudimo agentas.

– Taip, bet jis vadovauja Railio Vaitfildo mero rinkimų kampanijai. Nežinojai?

Paaiškėjo, kad Greisė atitrūkusi nuo miestelio aktualijų.

– Kada tai prasidėjo?

– Prieš kelis mėnesius. Jis pasamdė Zikį, nes...

Ant laiptų subildėjo žingsniai. Po kelių sekundžių virtuvėje pasirodė Vivjena.

– Sveika, Alekse, – pasisveikino ji, pindamasi ilgus plaukus. – Nori šiandien parduotuvėje mane pavaduoti?

– Nelabai.

Vivjena išsišiepė.

– Paklausti juk galima. Einu vergauti, kad sumokėčiau už vestuvinę suknelę. Be manęs nesilinksminkite.

Jai išėjus užpakalinės durys užsitrenkė. Po minutėlės automobilio variklis suūžė, sučiaudėjo ir užsivedė.

Aleksė priėjo prie virtuvės lango virš kriauklės ir pažvelgė į gatvę.

– Gerai, išvažiavo. Kur sustojome?

– Pasakojai, kad tavo vyras dirba Raiлиui Vaitfieldui. Kaip tai atsitiko?

– Baigęs koledžą Zikis dvejus metus dirbo senatoriui iš Arizonos. – Atsisukusi į Greisę ir nusišypsojusi Aleksė šiek tiek atsipalaidavo. – Lankiau Arizonos valstijos universitetą, o jis... – Aleksė papurtė galvą. – Dieve, tai buvo taip seniai. Negaliu patikėti, kad jis galėtų šitaip su manimi pasielgti. Labai jį myliu ir m-maniau... – jos balsas lūžo. – Ką man daryti?

Greisę apėmė nemalonus jausmas, lyg būtų įstrigusi iliuzijų kambaryje. Niekas neatrodė taip, kaip turėtų atrodyti, ir ji nežinojo, kaip ištrūkti.

Taip, Aleksė ir Vivjena – jos seserys. Jos šeima. Visos panašios, todėl niekas nesuabejotų genetiniu ryšiu. Ilgi šviesūs plaukai – Aleksės šviesiausi, Vivjenos rausvo atspalvio, o Greisės auksiniai, – didelės mėlynos akys ir panašus vidutinis kūno sudėjimas. Bet ji pusę gyvenimo su seserimis bendravo per atstumą. Nemokėjo taip staiga vėl užmegzti artimo ryšio.

– Juk nežinai, ar Zikis iš tikrųjų elgiasi netinkamai, – pasakė Greisė. – Gal jis *tikrai* rūpinasi kampanijos reikalais.

– Nežinau, bet ketinu išsiaiškinti, – sesuo žengė priekin.

Greisę, kuriai ir taip graužė skrandį, apėmė negera nuojauta.

– Gailėsiuosi to paklaususi, bet kaip ketini tai padaryti?

– Paseksiu jį. Šįvakar jis sakė eisias susitikti su Raiлиu ir aš ten nueisiu.

– Ne pati geriausia mintis pasaulyje, – siekdama kavos

puodelio pareiškė Greisė. – Patikėk manimi. Kalbu iš patirties. Iš patirties su Railiu.

– Vis tiek eisiu, – tarė Aleksė apsiašarodama, – ir man reikia tavo pagalbos.

Greisė padėjo kavos puodelį.

– Ne. Ne. Alekse, negaliu. Ir tu negali. Tai beprotybė.

Sesers skruostais ritosi ašaros. Jos mėlynas akis aptemdė skausmas. Aleksė atrodė kaip kankinė ir Greisė nežinojo, kaip tam atsispirti. Bet pamėgino.

– Viskas baigsis labai blogai, – ryžtingai pasakė ji. – Aš neprisidėsiu.

– Su-suprantu, – virpančiomis lūpomis išspaudė Aleksė ir sukukčiojo.

– Gerai. Nes aš su tavimi neisiu.

Vėliau tą vakarą Greisė pasijuto slenkanti įkandin sesers palei apkirptą gyvatvorę į rytus nuo didžiulio seno namo. Ne bet kokio namo. Vaitfeldų šeimos rezidencijos, kurioje gyveno keliolika turtingųjų Vaitfeldų kartu, o dabar – Railis.

– Tikra beprotybė, – šnibžtelėjo Greisė seseriai, kai jiedvi sutūpė už kelių žingsnių nuo užpakalinio lango. – Lioviausi sekiojusi Railį, kai man buvo keturiolika. Negaliu patikėti, kad vėl tai darau.

– Tu seki ne Railį, o Zikį. Didžiulis skirtumas.

– Abejoju, ar Railis manys tą patį, jei mus užklups.

– Tai pasistenkime, kad neužkluptų. Atsinešei fotoaparata?

Greisė iš po pažasties išsitraukė patikimąjį momentinį fotoaparata „Polaroid“ ir iškėlė į viršų. Siaurame objektyve atsispindėjo gatvės žibinto šviesa.

– Pasiruošk, – pasakė Aleksė. – Bibliotekos langas už kampo. Iš ten turėtų pavykti padaryti neblogą nuotrauką.

– Kodėl ne tu fotografuosi? – paklausė Greisė iš baimės ap sunkusiomis kojomis.

– Aš pasiliksiu čia stebėti, ar pro užpakalines duris neišlėks kokia paleistuvė.

– Jei Zikis užmezgė romaną, kodėl neina į motelį? – paklausė Greisė.

– Negali. Aš apmoku visas sąskaitas. Be to, dar kai draugavome, jis leisdavo kažkokiam vyrui savo bute rengti slaptus pasimatymus. Sakau: Railis tokią pat paslaugą daro Zikiui. Koks žmogus rengia rinkimų kampanijos susitikimus iki dviejų nakties?

„Skamba logiškai... jei esi psichopatas“, – pamanė Greisė, sliūkindama už namo kampo. Nesvarbu, kad teko įsivogti į privačią teritoriją, ruošiantis pro atdarą langą padaryti kelias nuotraukas.

– Mes net nežinome, ar jie bibliotekoje, – sukuždėjo Greisė.

– Zikis sako, kad jie visada ten susitinka. Jei jis tikrai susitikime, ten ir turėtų būti.

– Ar nepakaks pažvelgti pro langą ir pasakyti, ką matau? – paklausė Greisė.

– Noriu įrodymų.

O Greisė norėjo atsidurti kuo toliau nuo šito namo. Vis dėlto nusileido, paveikta užsispyrusio Aleksės žvilgsnio ir savo pačios kaltės. Net jei *norėtų* atgręžti nugarą seseriai, nepajęgtų taip pasielgti. Geriau tiesiog padaryti nuotraukas ir nešdintis, užuot ginčijusis tupint.

– Pasiruošk, – paliepė Greisė vėl pajudėdama namo link.

Krūmai palei sieną buvo tankesni, nei atrodė iš pirmo žvilgsnio. Šakos subraižė plikas jos rankas ir kibo už rusvų kelnių. Negana to, bibliotekos langas buvo aukščiau nei jos galva, vadinas, teks iškelti fotoaparata, nukreipti į

kambarį ir nufotografuoti nežinant, ar jame apskritai kas nors yra.

Žinant, kaip jai nesiseka, fotoaparatas sufokusuos kaip tik tą akimirką, kai kas nors pažvelgs pro langą.

– Kas bus, tas, – sumurmėjo ji, pasistiebė ant pirštų ir spustelėjo raudoną mygtuką.

Naktyje sužibo ryškus šviesos pliūpsnis. Greisė akimirksniu puolė ant kelių ir nusikeikė panosėje. Blykstė! Kaip galėjo pamiršti, kad yra blykstė?

– Nes aš fotoaparata naudoju vestuviniams tortams fiksuoti, ne žmonėms šnipinėti, – suburbėjo ji pakilusi ant kojų ir puolusi bėgti prie automobilio.

Aleksės nė ženklo. Greisė nežinojo, ar apskritai pavyko ką nors nufotografuoti. Nors tai nesvarbu. Ji tenorėjo pasprukti, kol...

– Stot!

Kadangi įsakmų žodį palydėjo kieto į ginklą panašaus objekto išspraudimas jai tarp menčių, Greisė padarė kaip liepta. Sustojė.

– Po velnių, ką čia darai? Jei tu vagis, tai siaubingai prastas. O gal visada apie save praneši akindamas blykstėmis?

– Stengiuosi taip nedaryti, – staigiai įkvėpusi pasakė Greisė. – Atsiprašau, jei išgąsdinau. Galiu pasiaiškinti.

Kalbėdama ji pasisuko, pasisukusi išvydo ginklą laikantį vyrą, o jis išvydo ją.

Abu atšoko. Greisė panoro, kad žemė prasivertų ir ją prarytų, o jis išblyško lyg vaiduoklį išvydęs.

– Jėzau mieliausiasis, – įkvėpė Railis Vaitfildas. – Greise Lendon, čia tu?

Ten, kur
laukia
meilė

~ 2 ~

Kadangi žemė vėrėsi per lėtai, Greisė panoro, kad iš žemės gelmių pakiltų milžiniškas žmogėdra dinosauras ir prarytų ją visą. Tiktų ir ateiviai. Nesipriešintų, jei pasirodę ateiviai pagrobtų į savo erdvėlaivį, kad tik nereikėtų stovėti ir spoksoti į gražų Railio veidą. Net nesiskųsdama leistų atlikti medicininius eksperimentus.

Greisė jo nematė nuo pat tos vasaros, kai jai sukako keturiolika. Anuomet jis buvo aštuoniolikmetis, įstrigęs tarp berniuko ir vyro, vienu metu ir patrauklus, ir nerangus, amžias. Bet užaugo, sutvirtėjo, tapo seksualsnis ir iš pažiūros pavojingesnis. Regėdama nuostabą jo akyse ji užsimanė čia pat kristi negyva.

– Galiu paaiškinti, – prabilo ji, bet suabejojo, ar tikrai gali. Ar įmanoma kaip nors jį įtikinti, kad ji nėra pamišusi persekiotoja, neseniai paleista iš psichiatrijos ligoninės?

– Greisė Lendon? – pakartojo jis.

Ji pastebėjo, kad jis nuleido ginklą ir nebesitaikė tiesiai į ją. Neblogai.

– Viskas ne taip, kaip tau atrodo, – pasakė Greisė ir žengė atgalios. Galbūt abiem būtų geriau, jei ji tiesiog išnyktų naktyje. O kur sesuo? Aleksė visada pradingsta, kai tik iškyla pavojus. Ji visada palieka Greisė vieną sėbėti prisivirtos košės.

– Nejau tykojai prie mano namo bandydama padaryti mitrauką? – paklausė Railis.

kai norisi
smagiai praleisti laiką

skaityk. juokis. mylėk.

Būdama keturiolikos Greisė galėjo padaryti viską dėl savo meilės – mokyklos blogiuo Railio. Desperatiškos pastangos pelnyti žavaus aštuoniolikmečio dėmesį pavertė ją miestelio pašaipų objektu. Daugybę metų Greisė nenorėjo net kojos kelti į Los Lobosą. Tačiau miestelio gyventojai jos anaipol nepamiršo. Greisė – tikra legenda. Atvykusi į sesers vestuves ji netrunka tuo pati įsitikinti. Ir labai greitai vėl susiduria su savo pirmąja meile.

Railis Vaitfeldas surimtėjo: grįžo gyventi į Los Lobosą ir net planuoja tapti meru. Jis jau pelnė rinkėjų palankumą. Tikslas, rodos, ranka pasiekiamas, bet vieną vakarą prie jo namų ima ir išdygsta „pamišėlė Greisė“. Railis supranta: nuolatinės akistatos su šia kadaise jį persekiojusia mergina tikrai nepadės tapti respectabiliu miestelėnu. Nuojauda pasitvirtina – kažkas imasi juodinti ne tik jį, bet ir Greisę.

Ar grumiantis su intrigomis atsiras laiko meilei?

*Teig, kas
lankia meile*

Emocijų, humoro ir nepriekaištingo stiliaus derinys – skiriamasis Susan Mallery meilės romanų bruožas. Ar gali būti kas geriau?

Booklist

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos